

NEW ZEALAND nyt

Nyhedsbrev nr. 7

9. marts 2009

Indhold:

Gisborne, Napier, Cape Kidnappers
sulekoloni, Waitomo, Athenree, Hot Water
Beach, Miranda, Karekare, Piha, Muriwai
Beach (sulekoloni).

Onsdag d. 4. marts 2009. (Merete)

Denne morgen vågnede vi op til lyden af bølgenes brusen, og vejret var rigtigt fint. Bent skulle have afsendt nyhedsbrev 6, så han gik rundt på camperpladsen med PC'en for at finde et sted, hvor vi kunne komme på nettet, men vi måtte betale ekstra for at komme på nettet. Camperpladserne er desværre ikke tilsluttede samme netværk.

10:45 var vi klar til at tage fra Waikane Holiday Park, og vi kørte kun ud på den anden side af hegnet, da der var en statue af Kaptajn James Cook, som vi måtte se. Derefter videre ned til stedet, hvor Kaptajn Cook landede med sit skib, Endeavour i 1769.

Vi tog også op på en bakke, hvor der var et mindesmærke og en statue, men vist ikke af Cook, men hvem det er, vides ikke. På denne plads har prinsesse Diana plantet et New Zealand juletræ i 1983, og vi fik endnu engang syn for, at træer vokser meget hurtigt i New Zealand.

Efter at have fyldt diesel på bilen gik turen videre mod Napier, en køretur på 220 km. Bent og Flemming fandt igen et godt sted at holde ind for at nyde vores frokost. Vi måtte have et par fotostop undervejs, og vi så bl.a. en kæmpe jernbanebro, en kalkun -og påfuglefarm, men påfuglene løb desværre deres vej, da de skulle foreviges.

Vi skulle besøge Jytte og Gordon i Napier, et par af Kjesten og Flemmings bekendte. Vi kom til eftermiddagskaffe, hvor vi blev beværtet vældig godt med kaffe/ the, kager og hvidvin. Pigerne blev også vist rundt i området omkring deres lejlighed. Lejligheden har en

fantastisk udsigt til havnen. Sidst på eftermiddagen blev vi vist rundt i den gamle del af Napier som er berømt for sine Art Deco bygninger alt sammen fra begyndelsen af 1930'erne, og siden bevaret i samme stil, da der i 1931 havde været et jordskælv, som udslettede byen totalt. De havde også undersøgt, at vi kunne campere lige ned til stranden umiddelbart syd for byen, så vi blev vist ud til stedet.

Vi havde dog ikke købt aftensmad, og vi havde fået at vide, at der lidt længere udenfor byen i Clive var en "Fish and Chips" butik kaldet The Frying Dutchmann. Vi kørte de 6 km dertil, og der købte vi paua (ja, paua er indmaden i de fine mangefarvede skaller, vi har købt og fundet i hobetal) med pommes.frites, da vi havde hørt, at det skulle smage godt. Vi kørte lidt længere ud til Te Avanga, da vi torsdag gerne ville opleve at se sule kolonien på Cape Kidnappers. Vi fandt her et sted at overnatte med udsigt til havet. Det blæste temmelig kraftigt, men himlen var meget smuk, så vi havde travlt med at komme ud af camperen for at tage billeder af den flotte solnedgang. Derefter gik vi ind i camperen for at spise vores spændende paua-middag, og den smagte rigtig godt.

Torsdag d. 5. marts 2009 (Kjesten)

Vi var lidt spændte på vejret denne morgen. Det var lidt blandet sol og sky, men slet ikke dårligt at vågne op til ved den flotte strand, og i løbet af natten var blæsten flyttet til andre jagtmarker.

Der var plads til os på Gannet Safaris' tur kl. 9.30. Man bliver kørt i bus til sulerne. Inden vi kunne komme afsted, skulle en lam ung tysk pige bæres op i bussen, og da bussen ikke var særlig handicapvenlig, var det noget af en tørn at få hende ind. Jeg blev ganske taknemmelig over at have et bevægeapparat, der godt nok ikke altid kan yde det optimale, men jeg kan dog klare mig selv. Inden ankomst til sulekolonien kørte vi

igennem en større farm på ca. 2.000 ha, som driver fåre- og kvægavl, samt skovbrug.

Efter to ret tørre somre var fårebestanden faldet fra 5.000 dyr til ca. 3.500. Skovvæksten havde været ret forstyrret af især possummer, men efter at have sat ca. 3.000 fælder op havde man på ca. 3 måneder fanget ca. 5.000. stk. possum. Herefter kunne man især på den oprindelige bevaringsværdige skovvækst tydeligt se en betydelig fremgang.

Ydermere havde man konstateret en voksende bestand af kiwi-fuglen. En del af farmen var for 5 år siden blevet købt af en amerikansk millionær, som samtidig havde etableret en

fashionabel golfklub. Det er meget dyrt at spille på den, overnatningen er heller ikke billig. Den dyreste mulighed er 10.000 NZ\$ for 2 nætter i ejerens villa, men så ville man også kunne være 8 i huset! Guiden/chaufføren var meget informativ, men det var ikke helt nemt at forstå ham hele tiden. Hans udtale var lidt speciel.

Vi blev meget imponerede over, hvor tæt vi kunne komme på sulerne i én af de tre kolonier på Cape Kidnappers. De store smukke fugle med 2 m vingefang var ganske uinteresserede i de ca. 20 tobenende høje skabninger, der holdt sig uden for en afmærkning. Vores guide fortalte, at de havde bestræbt sig på at træne sulerne til at blive inde bag indhegningen, men jeg fandt en sule-unge, som jeg omgående navngav Flemming. Den sad nemlig helt for sig selv ca. 50 m fra kolonien på kanten af den meget skrænt. (Vi har ved flere lejligheder set, at Flemming gik noget uden for hegn og afspærringer.)

Vi havde 3 kvarter ved sulekolonien, og det var ikke et øjeblik for lang tid. Sulerne lægger kun eet æg pr. år, og arbejder hårdt med at opfostre ungen. Når den i april flyver afsted, vejer den ca. 1 kg mere end sine forældre, så har den lidt at tære på den første tid, hvor den skal lære sig at fange fisk. Man havde påmonteret gps på nogle enkelte fugle og registreret, at de i vintertiden fløj de mere end 2.000 km til Australien og Tasmanien.

Sulerne er meget dygtige flyvere. og det var sjovt at se dem lande midt i kolonien med mad til ungerne, Vi havde forventet meget larm og lugt fra de mange fugle. Selvfølgelig var der lyd fra dem, men ikke skrigende. Ind imellem lød det som en dieselmotor, når især ungerne nærmest i takt frembragte tigge-lyde til de madende forældre.

Vi har for øvrigt en høne at plukke med Politikens forlag. I "Turen går til New Zealand" står der, at mulighed for at komme til sulekolonien slutter i februar. Havde Jytte og Gordon ikke fortalt det modsatte, havde vi nok ikke forsøgt at komme med på en tur. Det er ikke muligt at køre derud selv. Man ville kunne gå derud, men den 4 timers gåtur hver vej skal passes ind med tidevandets bevægelser. Nu tog turen på 32 km med bus over land 3 timer. Turen kostede ca. 200 kr. pr. person, og den var hver en øre værd. Vi var denne dag velsignet med et godt vejr, og det er jo ikke uden betydning, når man som Flemming og Bent gerne vil have rigtigt gode fugle-portrætter. Det var en meget stor oplevelse for os alle. For øvrigt meldte Flemming sig igen som frivillig. Denne gang som åbner og lukker af de mange led på farmens område.

På vej ind til Napier købte vi frugt og grøntsager ved en af de små butikker langs vejen. Vi

købte bl.a. nyhøstede sprøde æbler. Uhm.

Indkøb var igen nødvendig, Vi er efterhånden ved at kunne finde rundt i de mega-store butikker. Vi har vist ikke fortalt om, at mad til kæledyr er en stor industri. Der er meterlange hylder med tørfoder - dem kender vi jo. Men så er der store kølemontre med pølser med en diameter på ca. 25 cm og en længde på halv meter med forskellig "vådkost" især til hunde og katte. Vi har ikke set mange hunde og katte på gaderne, men de må jo findes med det store udvalg.

Der var en del kørsel denne dag. Turen fra Napier til Taupo bød på et smukt pause-syn til kaffe/the ud til et vandfald. Vi stoppede dagens fremfærd i Turangi, som ligger i den sydlige ende af Lake Taupo. Her ville vi finde ud af, hvordan vejret for morgendagen kunne udarte sig. Hvis godt vejr: over mod Tongariro National Park med de 3 vulkaner, som vi jo ikke så for nogle dage siden pga regn og tåge. Hvis ikke godt vejr: anden retning.

Fredag d. 6. marts 2009 (Merete)

Hele natten havde det regnet temmelig meget, og der var ikke den fjerneste udsigt til opklaring. ØV. Jeg fik lige ordnet og syet min toilettaske, som lynlåsen var gået af, så når jeg kommer hjem, må jeg vist have syet en ny lynlås i min næsten nye toilettaske.

Vi var allerede på farten kl. 9.00, og vi var blevet enige om, at dagens tur skulle gå til Waitomo Glowworm Caves. Vi kom dertil ved middagstid, og vi var så heldige straks at kunne komme med på en guidet tur i hulerne. Vi gik gennem drypstenshuler på vej hen for at se glowworm (en slags lysende Sct. Hans orm). Glowworm-hunnen lægger ca.120 æg, som efter 20 dage klækkes til larver. Herefter bygger den en rede og sænker en tynd line ned som en slags navlestren. En klistret substans på linen fanger insekter, hvorefter disse bliver trukket op og fortæret. Selvom den er mindre end 3 mm lang, gror den synligt til en længde som en tændstik over 9 mdr. Herefter forpupper den sig ligesom en sommerfugl i 13 dage. Som voksen glowworm ligner den en stor myg, men den har ingen mund og dens eneste funktion er reproduktion af arten. Den voksne glowworm lever kun få dage.

Der var også et katedral-rum, som af og til bliver brugt til koncerter, bl.a. har Sting været her. På floden inde i hulerne blevet vi musestille trukket afsted i en stor båd, mens vi undrende så alle de lysende glowworm i den buldrende mørke hule, et imponerende skue - en underjordisk stjernehimmel, flottere end nattehimmelen.

Et par kiks og et æbles tid senere var vi på rundvisning i Aranui drypstenshulerne. Hulerne

blev fundet i 1910 af en jæger og hans hund, der var på jagt efter et vildsvin. I 1911 blev de åbnet for offentligheden. Vi kunne se, at mange turister i fordums dage havde knækket drypsten af uden at vide, at det har taget tusinder af år at danne disse drypsten. Det har taget 30 mill. år at danne disse limstenshuler med stalactitter (hænger fra loftet) og stalagmitter (vokser op fra gulvet). Der er mere end 400 huler og heraf er 5 åbne for offentligheden.

Vores frokost blev først indtaget ved 15:20 tiden med udsigt til en majsmark med rigtig mange cikader, der sang for os.

Kjesten og jeg havde håbet, at vi kunne nå til Hamilton i en

bestemt garnbutik, men den var allerede lukket kl. 16:30, så vi var godt en halv time for sent på den. Måske har vi bedre held, når vi kommer til Auckland, der er nemlig også en sådan butik.

På vejen ud til østkysten havde vi et lille fotostop, da der i den lille by Paera var opstillet en kæmpe sodavandsflaske til minde om en sodavandsfabrik, der tidligere har lavet en meget populær New Zealandsk sodavand lavet på lemon og paera. Nu er produktionen flyttet til Auckland.

Ved 19.30 tiden kom vi til Athenree Hot Springs Holiday Park. Her kan vi bade i varme kilder i morgen tidlig.

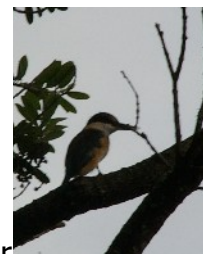
Lørdag d. 7. marts 2009 (Kjesten)

Vores morgenrutine blev lidt ændret, da vi ville i de varme kilder på campingpladsen. Først morgenmad, og derefter bad i de varme kilder med efterfølgende brusebad. Der var to bade: den ene på 35 grader C, og den anden på 39,5 grader C. Det var dejligt at lade sig flyde i det varme vand ikke afkølede, men godt for gamle muskler.

I bunden af Tauranga Harbour stoppede vi en stund, da Flemming havde opdaget isfugle her. Ganske rigtigt. Der blev taget billede af den new zealandske isfugl, både i luften og i færd med at dykke efter mad.

Da det havde regnet en del hele natten og lidt om morgenen, var der en høj luftfugtighed iblandet varme og lidt sol, så nu fik vi da også prøvet andet vejr end "hard rain", men der blev ikke strikket på bagsædet denne dag. Det var for varmt..

Lidt længere mod nord gjorde vi holdt for at stikke ned til Stillehavet. Merete og jeg gjorde nye fund. Her var en ny type muslingskaller, nogle meget hårde og tykke, og andre helt fine og tynde. Vi kunne sagtens enes med mågerne om skallerne. Vi ville nemlig ikke have

dem med fyld i. På vejen fra stranden observerede jeg et skilt med forbud mod at drikke alkohol på offentlige steder. Mere så jeg ikke, men vi kunne forestille os, at man ikke ønskede de lange strandstrækninger forvandlede til party-steder.

Waihi er en gammel guldgraverby. Ganske tæt på bymidten er en meget stor og dyb åben guldmine, som stadig bliver benyttet, dog med noget begrænset udbytte. I det nærliggende informationscenter så vi et lille fint museum, hvor vi kunne få indblik i guldgravningens mysterier og historie. En af fakta-boksene fortalte, at man tidligere havde brugt lyserøde stearinlys i minerne for at undgå, de blev neglet. Det sjove var så, at det meste af byen brugte lyserøde stearinlys..

Solen ville ikke rigtig komme frem, men vi fortsatte ufortrøden op mod Coromandel halvøen. Målet hed Hot Water Beach. Vi fandt stedet ved 2-tiden, og nu var solen kommet frem med fuld styrke. Vi gik ud til den del af stranden, hvor der under sandet er varme kilder, så man kan grave sit eget lille badekar. Det viste sig bare, at der var højvande, og at stedet var under vand. Vi fik at vide af andre på stranden, at der ville være lavvande ved 5-tiden. Inden vi bevægede os tilbage til bilen for en sen frokost, hyggede vi os en stund med at stå ude i vandet, når de enorme bølger ramte os. Der var meget stærk understrøm, så børnevenlig kan man ikke kalde stranden. Men sjovt var det.

Vi tog en times tid i solen på stranden for at vente på lavvande, men vi var blevet narret. Ved halv fem-tiden kunne vi se, at det lagde an til højvande med endnu kraftigere bølger. Beslutning måtte tages! Vi ville ikke vente til næste dag for at opleve lavvande i dagslys, hvorfor vi kørte videre på vores new zealandske "opdagelses-rejse".

Lidt over 7 ankom vi til Miranda Holiday Park, hvor der også er varme kilder. Det var jo ikke fordi, vi ikke havde været i vand denne dag, men det var nu fristende med et varmt bad, hvor vi samtidig kunne vaske strandsandet af os. Jeg vil ikke opremse de mange gange, vi var i bad den dag, men rene var vi lørdag aften, da vi satte os til en hyggelig aftensmad bestående af new zealandske rejer, avocados, oliestegte aubergineskiver, salat og frisk pasta. Dertil en citron, som var plukket i en have i Christchurch for næsten en måned siden.

Flemming havde for øvrigt den fornøjelse at kunne fortælle en new zealander, hvor sydkorset var på den smukke stjernehimmel.

Søndag d. 8. marts 2009 (Bent)

Trods det var søndag, gives der ikke tilladelse til at sove længe med dette rejseselskab. Vi stod op kl. 7:20, Hot Water poolen var åben fra 7:30, hvor vi var i baljen alle fire. Efter

morgendukkert og morgenmad vaskede Flemming og jeg op, ikke noget vi behøver at drøfte særlig meget. En herre henvendte sig til os på engelsk, han stod med en papkasse med øl under armen, så vi forstod fint, hvad han sagde. Han skulle til Singapore til aften, det gik hjemover, og han ville derfor forære os sin resterende ølbeholdning. Flink fyr, jeg spurgte til hvor hjemover var efter Singapore, hvortil han svarede Copenhagen. Jeg ønskede ham god tur på dansk, han ænsede det næppe de første par sekunder, men så så han helt bestemt sjov ud. Det er i øvrigt ikke ret mange danskere, vi er rendt på herovre, jeg tror mellem 5 og 10.

Vi blev hurtigt klar til at forlade camperpladsen og kørte et par kilometer hen til et vadefugle reservat. Vi gik ud over et græsområde og så nogle fugle, der minder om stylvløbere og en fiskehejre. I det nærliggende informationscenter så vi udstoppede fugle og kunne læse lidt om de fugle, der bliver observeret i området. Vi satte kurs mod Auckland, men måtte køre en mindre omvej, da den direkte vej var afspærret til et væddeløb. Vi ville ikke ind til selve Auckland, men fortsatte

vest ud af Auckland mod en speciel sandstrand Karekare, hvor sandet er sort. Det gik vældig fint med at finde derud, trods vejen indsnævrede kraftigt, og hældningen gjorde, at camperen vippede fra den ene side til den anden. Godt vi ikke mødte andre, der var i hvert fald ikke plads til en modkørende magen til vores kasse. Til allersidst holdt massevis af biler parkeret i højre side af vejen i en lang slange, så vi kun med nød og næppe kunne passere. Vi havde set arrangementsskilte med ræs på stranden undervejs, og det var åbenbart et tilløbsstykke. Vi stoppede ved en official, han kiggede lidt på os og sagde, at det næppe kunne siges at være den rigtige dag og det rigtige køretøj, vi stillede op med. Men han syntes, det var fint, at vi kom kørende i den rigtige retning. Det lykkedes os at finde en parkeringsplads, hvorefter vi gik til stranden. Og ganske rigtig, sandet er sort. og stranden var sort af mennesker og heste. Der var nemlig hestevæddeløb i strandkanten. Lige som vi kom, startede et løb med ca. 10 heste. Det så vildt og ganske flot ud på den flade sorte sandstrand med de store skummende bølger som baggrund. I en pause mellem et par løb, var der arrangeret en hattekonkurrence for børn, nogle ganske fantasifulde hatte. Efter en time var vi tilbage ved camperen, og Merete behøvede ikke ur for at finde ud af, hvad klokken var, det var nemlig frokosttid. Vi spiste i camperen, inden vi kørte til nabostranden, hvor attraktionen ud over sort sand og endnu flottere bølger er løvehovedet - en klippe som når man ser den fra siden, ligner en løve, der sidder og

skuer ud over havet.

Efter et kort møde om hvad vi ville med de sidste par dag i NZ, kørte vi en times tid mere nordover til Muriwai Beach, hvor Gannet fuglen (suler) også holder til. 3 små kolonier er der på klipperne, vel i en 20-30 meters højde over det brusende hav. Vi hyggede os med at tage billeder af fuglene, medens de febrilsk forsøgte at lande med det nyfangede

måltid til den sultne ventende unger. Vi gik tilbage til camperen og kørte et par hundrede meter til strandens camperplads. Vel indlogeret, indtog vi aftenens måltid: laks, frisk pasta, avocado og salat. Dertil øllet vi scorede ved morgenopvasken og et par glas rødvin.

De kærligste hilsner

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

